

PENCEREDEN GÖRÜNEN

“Ne bu gürültü Allah aşkına?” diye söylendi anneannem.

Tıpkı benim gibi, o da yüksek seslerden ve gürültüden çok rahatsız olur.

Mutfaktan annemin yanıtını işittim: “Yeni komşularımız eşya boşaltıyor. Telaşlanma...”

Hemen pencereye koştum. Karşımda cıvı cıvı sokak. Evimiz giriş katında. Sokakla aynı seviyede olmayı seviyorum. Bir gün annemle misafirlige gitmiştik. Çok yüksek bir apartman katıydı. Bir baktım, arabalar küçücük; güneş, tepelerinde parlıyor. Sonra insanların yalnızca tepedeki saçları ya da kelleri görülüyor. Hoşuma gitmedi. Ben insanları

tam karşımda görmeyi, sonra da aşağıdan yukarı bakmayı, uzun uzun gökyüzünü seyretmeyi seviyorum.

Odamdaki pencereler küçük bir bahçeye açılıyor. Aslında dikdörtgen bir toprak parçası, boş bir arsa. Kendi kendine boy vermiş çimenleri ve mutlu ortancaları var. Ortanca mutlu olur mu, demeyin. Bunlar kahkahayla gülüyor.

Bahçenin ötesinde diğer evin arsası başlıyor. Orada kocaman bir ağaç var. Evin ikinci katındaki geniş balkondan uzanınca, sanki dokunabilir insan ağacın yeşil yapraklarına. Ağaçların yapraklarını, parmaklar gibi düşünürüm hep okşarken. Gövdelerine sarılmak bir insanla kucaklaşmak gibidir. Sonbaharda yapraklar dökülünce, daha tam kurumamış olanları toplar, kitaplarımın arasında saklarım. En çok da koyu kırmızı olanlarını severim. Kışın dallar çıplakken, benim odamda bir bahçe yaşar.

Daha birkaç yıl önce mahallenin bütün çocukları o ağacın çevresinde toplaşır, oyundan oyuna geçerdik. Önce saklambaç oynardık. Sonra ayrı ayrı oyunlara daldık. Biz kızlar bir kenarda seksek oynar, ip atlardık. Erkekler de o küçücük yerde aynı anda top oynamaya kalkardı. En sonunda hep birlikte yakartop oynamaya karar verirdik. Çok eğlenceli günlerdi. Sonraları komşu evler çığıllıklardan ve top sesinden rahatsız oldu. Bir süre sonra da herkes dağıldı. Ağacım ve ben baş başa kaldık. Büyümüş olduk.

Şu karşıdaki evi de çok seviyorum. Duvarlarına çocuklar bir şeyler yazmış hep: Kendi adlarını, futbol takımla-

rını, ünlü yıldızların şarkılarını, bir de sevdiklerini. Eh, çocukken daha kolay istediğini yapmak. Şimdi günlük tuttuğumu bile söylemem herkese. Alay ederler.

Eskiden tatillerde sabahtan akşama kadar çocuklarla oynardım. Bütün ders aralarında okulun avlusunda arkadaşlarımla koşuştururdum. Kaç kere düştüm; dizlerim yarıldı, yüzüm şişti.

Sonra bir kış ateşlendim. Doktor, "Kızamık," dedi. Hem de en berbatından... Aynaya bakınca kıpkırmızı bir yüz gördüm. Bir süre sonra aynaya bakamaz oldum. Hep yaktaydım. Ne zaman gündüz, ne zaman gece olduğunu anlayamıyordum. Hep ışık yanıyordu. Arada babamı görüyordum. Elinde bir palyaço, yatağın kenarına oturuyordu. Palyaço konuşmaya başlayınca gülüyordum. Gülünce yine öksürük tutuyordu. Çok fazla öksürünce de kusmaya başlıyordum. Kardeşim geliyordu, yanıma yaklaştırmıyorlardı pek. Ağlıyordu, bütün bilyelerini yastığımın kenarına koyuyordu. "Hepsi senin olsun," diyordu. Anneannem de hep saçımı okşuyordu. Dünyadaki tek serin yer, annemin kucağıydı. Bana hep iyileşince birlikte yapacağımız şeyleri anlatıyordu. Sesi su gibiydi. Onun göğsünden daha huzurlu bir yer yoktu benim için. Sonra bir gün o da benim yüzümden ateşlenip hastalandı; her yer ateş oldu.

Kızamık yüzünden çok zayıf düştüm. Doktor iğne verdi. Babam kitap okudu durmadan. Uzak ülkelerin şatolarını gördüm, sokak aralarında değişik adlı çocuklarla oy-

nadım, dağlarda çimenlere uzandım, mis gibi toprak kokusunu içime çektim... Sonra annemin öksürükleri başladı yine. Çok uzundu günler, çok çok uzun...

Ama geçti işte. İyileşince hemen kitaplara koştum; çünkü o gündüzle gecenin birbirine geçtiği günlerde tek ışık babamın okuduğu kitaplardı. Onun sesiyle görebilmiştim uzak ülkeleri, masal diyarlarını. Böylece kitaplardaki kara satırlarda resimler gördüm ve içlerine girmeye başladım. Oturduğum yerden gözlerimle dünyayı dolaştım. Hiç de söylendiği kadar büyük değilmiş. Bizim eve sığıdı.

Bazı öykülerde, masallarda iki iyi arkadaş olur. Birbirlerine her şeyi anlatırlar. Birlikte olmaktan mutludurlar ve kendilerini böyle zamanlarda çok güçlü hissederek. Çünkü kimse onlara bir şey yapamaz. Böyle bir arkadaşımın olmasını ben de çok isterdim. İlkokuldayken çok yakın bir arkadaşım vardı. Her yıl aynı sırada oturmak için okulun ilk günü nasıl koştururduk. Kalemleri, el yazısı, defter kapları, çantası, gülüşü, her şeyi benim de bir parçamdı. Adını kim bilir kaç kez söylemişimdir: Tuğçe... Odamda oyuncaklarımı ve düşlerimi paylaştım onunla. Evinde pasta yedim; koştuk, güldük, ağladık, ders çalıştık...

Her yıl doğum günü pastama bir mum daha ekleniyor. Büyümek bu değil ama. Her yıl bir yaş büyüdüğüme inanmıyorum. Belli anlar var, bir şeyler yaşanan anlar; bence büyüten onlar. Ben böyle anlarda büyüdüm, yaşımı gösteren on üç yılda değil. Şimdi bu anları sayabiliyorum: Anaoku-

lunda annemin beni sıraya oturttuğu ve sınıftan çıktığı an; ellerimi üzerine koyunca terden buğulanmıştı masanın üstü... Birinci sınıfta altımı ıslattığım an; tahta sırada koyu bir leke görmüştüm, çantamı üzerine koymuştum hemen... Kardeşimi ilk gördüğüm an; ablaydım ben ve o bana gülümseyen küçük bir bebektir... Tuğçe'nin beni kıskandığını ve arkamdan dedikodu yaptığını öğrendiğim an; inanmazdım kolay kolay bana yazısını gösterdiler...

Tuğçe'nin o çok sevdiğim el yazısıyla yazılmış alaylı sözler: "Bildiğin inek işte, çalışmaktan başka şey bildiği yok... Çatlak da resmen. Geceleri ayla konuşuyormuş. Ölen teyzesinin kendisini duyduğunu sanıyor, salak..."

Salak, tabii; seni de arkadaşım sanmışım! Teyzemi anlatacak kadar arkadaşım sanmışım. Satırlar kendiliğinden Tuğçe'nin sesini alıyordu sanki, ne tuhaf. İçim ağrıyordu hep, elimi yumruk yapıp göğsüme bastırırdım. Sonra geçti ama. Tuğçe her şeyi anladı. Ben bir şey demeden anladı. Ona yalnızca baktım. O, gözlerimin içine bakmadı. Mezun olduk. Büyüdüm.

Şimdi yeni okulumda üçüncü yılım. Arkadaşlarım beni seviyor. Ama hangisi gerçek arkadaşım, bunu anlamak için daha çok yıl geçmesi gerek. Hepimiz bu koca şehrin farklı yerlerinde yaşıyoruz. Bir tek okulda ya da doğum günlerinde yan yana geliyoruz. Bu da yeterli değil. Tuğçe'yle her şeyi yıllarca paylaştım, yetmedi zaman onu tanımaya. Şimdi sadece bekliyorum.

Kardeşim evin küçük reisi. Şımarık bir çocuk. Ne yap-
sa o haklı, çünkü küçük. Bazen düşünüyorum: Beni mi se-
vüyor, yoksa beni kızdırmayı mı?

“... Kızım, duymuyor musun beni?” Ancak fark ettim
annemin sesini. “Üşüyeceksin camda, gel içeri.”

Dalmışım. Yeni komşularımızı bile göremedim. Bir şey-
ler yaparken gözüm böyle dalınca, anneannem, “Zeliha’
ma çekti bu çocuk. O da böyle uzaklara bakardı,” der. Da-
ha fazlasını demez. Annemle göz göze gelir, susarlar.

Zeliha, hiç görmediğim teyzem; ben doğmadan he-
men önce ölmüş. Annem “kötü hastalıktan” demişti. Ne
garip laf. Hastalığın iyisi mi var? Kanser onun adı. Sanki
böyle denince daha mı az korkutucu oluyor. Bazen bü-
yükleri anlamak zor...

“Ama çok genç değil miydi, anne?” diye sormuştum
bir keresinde. “Çok hassastı, her şeyi içine atardı,” diye ya-
nıtlamıştı annem. Onu tanımayı çok isterdim. Geçenlerde
aile fotoğraflarına bakarken teyzemin siyah-beyaz bir genç
kızlık resmini buldum. Gözleri ve gülüşü bana çok yakın
geldi. Aynanın önünde kendime gülümseyince, benzerliği
fark ettim. O resmi aldım, çekmeceme koydum. Bazı gece-
ler bakıp yüzünü okşuyorum. Bir de anneannemin dediğine
göre, Zeliha Teyze’ m geceleri aya bakmaktan çok hoşla-
nırmış. Ben de ay göründükçe, pencereden teyzem için
seyrediyorum ve dua ediyorum.

Bence o her şeyi hissediyor.

YENİ KOMŞULAR

Sıcak bir bahar günüydü. Beyaz arabadan, önce genç
kadın indi ve yeni yuvası olacak eve nefesini tuta-
rak baktı.

“Söyleyin bakalım, İdil Hanım, en çok neresini
beğendiniz evimizin?” diye sordu genç adam gülererek.

“Arka taraftaki geniş balkonu... En çok orayı sev-
dim, Cihan. Ailemin evini biliyorsun. Bizim hiç ferah
bir balkonumuz olmadı. En büyük isteğim, orada
seninle çayımızı yudumlamak,” dedi İdil. Bir yandan
da sevgiyle eşinin yanağını okşadı.